

кива, каквито сте, защото Богъ иска да бждете такива. Пазете се отъ всичко, което ще омърси душата ви и ще я загрузи.

Но цвѣтята ни учатъ на още едно нѣщо: на простителностъ. Едно слѣпо момиченце било попитано еднажъ, що значи простителностъ. „То е аромата, който цвѣтето праща къмъ насъ, когато го настѣпиме“, отговорило слѣпото дете. Когато нѣкой ви обиди, наскърби, направи зло, деца, спомнете парфюма на цвѣтята.

Свѣтътъ не би билъ хубавъ безъ цвѣтята, но той не би билъ желателенъ ни безъ васъ, деца, безъ вашата нѣжностъ, чистота, безъ вашата доброта. Когато гледате на цвѣтята, научете се отъ тѣхъ и внасяйте винаги, като тѣхъ, радостъ въ живота. Д. Л. Д.

Роза

Топла, весела година,
Равна, хубава градина;
А въ градина китень цвѣтъ,
Цѣфнали цвѣтя безчеть.

Тамъ и роза срамежлива,
Роза кротка, трепетлива,
Понавела злакъ листе,
Средъ цвѣтята си расте.

Слънце я дене цѣлува,
Вѣтрецъ я ноше милува,
А прохладната роса
Отъ всеблагъ небеса

Всѣка заранъ си я кже. . .

Роза пѣпчица напжпи
И осъмна единъ день,
День, и топълъ, и засмѣнъ,
Чудна, дивна хубавица
И нагиздена — царица. . .

П. К. Яворовъ.

Отъ шо умрѣ Митко?

Топло пролѣтно пладне. Слънцето сладко припича, а ластовички весело цвѣртятъ и пресичатъ въздуха. Изъ кривата, пуста, селска улица лениво върви Марийка. Тя неохотно влачи своята домашна вълнена торбичка съ книги, задълбена въ нѣкаква мисль. По лицето ѝ се вижда скръбъ, която не прилича на децата отъ нейнитѣ години.

Марийка е ученичка въ трето отдѣление. Днесъ учиха по естествознание за тютюна. Учителътъ имъ бѣ казалъ чудни думи, които и сега още звучаха въ ушитѣ ѝ и пълнѣха малката ѝ душа съ съмнение и мжа.

— Тютюнътъ е отрова.

Това тя знаеше. На нейния баща бѣ забранено отъ лѣкаря да пуши. Но учителътъ каза още нѣщо:

Правосждната камбана

Единъ царъ поржчалъ да се окачи една камбана на градската кула на единъ италиански градъ. Той нареклъ тази камбана „правосждна“, и заповѣдалъ: всѣки онеправданъ да тегли вжжето и да бие камбаната. По този начинъ ще призове сждията, за да получи правда.

Съ време вжжето се изтъркало, скжсало и било наддадено съ лозова прѣчка.

Единъ день единъ конь, изпѣденъ отъ господаря си, се отзовалъ до кулата. Като видѣлъ лозовата прѣчка, изгладнѣлиятъ конь почналъ да я гризе, а камбаната забила.

Пристигналъ сждията да види, кой го вика да раздава правда и намѣрилъ изпѣдения мършавъ конь, който все още гризѣлъ прѣчката, за да утоли глада си.

— Имашъ право да търсишъ правосждие, казалъ му сждията и пратилъ да повикатъ господаря на коня. Когато дошелъ, той му казалъ: „Твоятъ конь потърси правда чрезъ правосждната камбана и той ще я получи.

„Притежателътъ, който се е ползувалъ отъ коня, докато той бѣше младъ и силенъ, трѣбва да го прибере, храни и пази, докато е живъ, въ противенъ случай лишава се отъ правото да се ползува отъ каквото да е домашно животно.“

Засрамениятъ господарь навелъ глава и прибралъ стария конь.

Изъ „Покровитель на животнитѣ“.

